

Hồi 23

Một Bất Ngờ

Vân Tuệ thấy y như vậy biết y không muốn để bị điểm huyết và nàng thấy không liên can tới y cũng chưa chắc liên can tới cả Tam Giang tiêu cục này. Bây giờ mình chỉ cần hỏi thăm Kính Thật có ở trong tiêu cục thôi hà tất phải giữ y làm chi, đồng thời y đã cam đoan không nói cho ai hay, nên nàng thuận tay rút luôn con dao xuống rồi tiến thẳng vào trong bụi cây dương vừa đi vừa nói:

- Vương Kim! Người biết điều như vậy cô nương cũng không bắt người chịu tội, nhưng nếu người giả dối thì ta không tha chết cho đâu.

Nàng vừa nói đã đi mất dạng.

Vương Kim thấy cô nương đó giở khinh công tuyệt mức ấy ra đi mất tích, y đứng ngẩn người ra giây lát mới định thần và y thấy con dao của mình cắm sâu vào thân cây. Y liền kêu "ối chao" một tiếng như người nằm mơ mới thức tỉnh.

Y đi tới gần hai tay nắm lấy con dao để rút thanh đao ấy ra, y rút đến mồ hôi ướt đầm mới rút được thanh đao ra khỏi thân cây. Y lắc đầu thở dài cầm thanh đao đi tiếp, quả nhiên y giữ theo lời hứa không nói cho một ai hay biết hết.

Hãy nói Long Uyên xem xét các phòng khách, các phòng ngủ một lượt không thấy hình bóng của Kính Thật ở đâu cả, đang định tiến vào phía trong thì thấy Vân Tuệ liền chạy tới nghênh đón và hỏi:

- Chị Tuệ, có tin tức gì không?

Vân Tuệ kéo chàng vào trong bụi cây kể chuyện Vương Kim cho chàng hay. Chàng cũng ngạc nhiên vô cùng không đoán ra được tại sao.

- Chúng ta về khách sạn hỏi Phả Cái thúc thúc xem, nếu không hiểu chúng ta lại đi dò hỏi các tiêu cục khác, biết đâu Kính Thật không ung nhà này mà sang nhờ nhà khác.

Hai người về khách sạn liền kể rõ chuyện đó cho Phả Cái nghe.

Phả Cái cũng không đoán ra được, nhưng ông ta có một ý kiến như sau:

- Tam Giang tiêu cục đã là cục tiêu số hai ở đất Kim Lăng này. Kính Thật với Uyên Nam Tứ Kiếm đã vào tiêu cục ấy rồi, không khi nào lại đứng sang nhà khác được, hơn nữa Vu Tam Phi hôm qua đã nhận lời như vậy không khi nào nuốt lời hứa. Cho nên theo ý lão có lẽ việc này là do Vu Tam Phi cố ý làm ra trò quỷ ấy.

Vân Tuệ vội xen lời:

- Thúc thúc nói rất có lý, nếu Vu Phi chính là Vu Tam Phi năm xưa thì việc này có lẽ là y.

Long Uyên không tin vội đỡ lời:

- Không khi nào, vì tối hôm qua y nói rất thật thà.

Phả Cái cười hì hì vội ngắt lời Long Uyên mà nói tiếp:

- Hiền điệt có biết đầu lòng người rất hiểm trá, nếu bảo Vu Tam Phi không mưu mô cướp món châu báu ấy thì sao y đã nhận món hàng này rồi lại để cho người khác?

- Hiền điệt không nghe y nói sao? Y bảo với Kính Thật và Uyên Nam Tứ Kiếm không nên ra khỏi tiêu cục y nửa bước, nếu châu báu chưa bán hết.

Long Uyên vẫn còn nghi ngờ thuận miệng đáp:

- Vâng, tối qua tiểu điệt với chị Tuệ có nghe thấy y nói như vậy.

Phả Cái cười hì hì tiếp:

- Cho nên lão bảo nhất định Vu Phi đã giết bọn Kính Thật các người rồi, bằng không y cũng cướp hết món châu báu ấy rồi đuổi các người đi lối cửa sau và bắt ra khỏi Kim Lăng này ngay.

Vân Tuệ cũng đoán chắc Vu Phi chính là Vu Tam Phi năm xưa cho nên nàng nghe thấy Phả Cái nói như vậy liền đồng ý ngay và vội nói:

- Phải! Chính thế! Chính thế! Nhất định không sai rồi.

Long Uyên thấy hai người nói như nhau, lúc này chàng mới tin một phần nào, lo ngại hỏi:

- Bây giờ biết làm sao đây?

- Phả Cái ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Có cách rồi, hiền điệt mau đi bảo Vương Đa Khẩu đi ra ngoài dò thăm xem sao, nếu dò biết được Kính Thật nằm ngoài thì càng hay. Bằng không ngày mai già què với hai người sang gặp Tam Phi hỏi thẳng xem y trả lời như thế nào.

Vân Tuệ tán thành ngay và nói tiếp:

- Phải! Cứ làm như thế, nếu y không chịu nói thì chúng ta cứ việc ra tay ngay và còn tra xét những việc năm xưa...

Long Uyên không tán thành hành động của Phả Cái nhưng chàng cũng không dám phản đối ngay, liền ra gọi tên tửu bảo Vương Đa Khẩu vào, vừa đi chàng vừa nghĩ cách hoàn hảo hơn.

Đa Khẩu thấy chàng nhờ y đi kiếm người, y biết thế nào cũng có tiền thưởng, nên tí mắt cười ha hả và nói:

- Xin đại gia cứ yên tâm, không phải Vương Đa Khẩu tôi nói khoác, quả có một người như thế thực thì trong hai ngày là cùng, dù người đó có núp ở trong tường thành Đa Khẩu tôi cũng tìm ra...

Long Uyên không nhìn được cười thuận tay thưởng cho y một nén bạc và kể hình dáng của năm người cho y nghe và nói tiếp:

- Ông chủ họ Vương ấy là bạn thân của tôi, hôm qua tới với chúng tôi một lúc, nhưng ông ta vào Tam Giang tiêu cục, sau nghe nói ông ta lại đi nơi khác, chú Đa Khẩu hỏi thăm hộ tôi xem hiện giờ ông ta với bốn người tiêu sư ở đâu, tốt hơn hết phải nhanh lên chút nhé.

- Đa Khẩu cầm lấy nén bạc mừng rỡ vô cùng, y vâng vâng dạ dạ đáp:

- Đại gia cứ yên tâm! Đại gia cứ yên tâm!

Quả nhiên Đa Khẩu hy sinh hết giấc ngủ mà đi luôn. Sở dĩ y chịu khó như vậy cũng chỉ vì đồng tiền mà nên!

Sáng hôm sau Long Uyên các người vừa thức dậy đã thấy Đa Khẩu mặt rầu rĩ, uể oải với giọng khàn khàn bước vào nói:

- Tiểu nhân đã đi khắp thành Kim Lăng này hỏi khan cả cổ mà không ai thấy năm vị ấy đâu cả.

Long Uyên cả kinh vội hỏi:

- Có thực không?

Đa Khẩu thấy chàng không tin vội giơ chân lên cho chàng xem đế giày đã mòn và vội nói tiếp:

- Đại gia xem giày của tiểu nhân đi đã thủng rồi đây sẽ thấy lời nói của tiểu nhân không ngoa. Đêm hôm tiểu nhân đi thâu đêm suốt sáng cho tới giờ mới về tới nơi.

Long Uyên cười rồi nói tiếp:

- Chú Đa Khẩu không nên hiểu lầm như thế! Không phải tôi không tin chú, nhưng lạ thực chẳng lẽ năm người biết bay hay sao!

Đa Khẩu lại nói tiếp:

- Vâng việc này lạ thực nhưng tiểu nhân đã hỏi thăm người gác cửa của Tam Giang tiêu cục rồi, rõ ràng đêm hôm trước tổng tiêu đầu tiên năm người ra tận cửa, lúc ấy ai ai cũng ngủ cả tuy không trông thấy nhưng cũng nghe thấy tổng tiêu đầu cười ha hả nói "Được Uyên Nam Tứ Kiếm và ông chủ họ Vương chiếu cố cho, lão rất lấy làm hân hạnh nhưng bây giờ quý vị bận phải đi nơi khác, khiến lão phu không sao tiếp rước được thực là ân hận vô cùng". Cho nên tiểu nhân thiết nghĩ năm vị ấy bỏ đi trong lúc đêm khuya chắc thế nào cũng có việc rất cần và ra khỏi thành đi ngay nơi khác vì vậy tiểu nhân đã tìm kiếm suốt đêm mà không thấy năm vị ấy đâu.

Đa Khẩu đi dò hỏi suốt đêm mà không ra manh mối nhưng y không muốn mất công toi, nên mới nói như thế. Long Uyên biết y muốn xin tiền thưởng không chờ y nói tiếp đã vội ném cho y một nén bạc và an ủi rằng:

- Chú vất vả lắm hãy đi nghỉ đi!

Đa Khẩu thấy chàng lại thưởng cho một nén bạc nữa mừng quá cứ đứng đơ người ra cười hi hí nói:

- Đại gia, hi... hi... Đại gia cho nhiều quá tiểu nhân cứ nhận như thế này thực không nên... không phải, hi... hi... Bây giờ để tiểu nhân đi ra ngoài thành hỏi thăm các bến tàu, bến đò, hay các trạm dịch xem có thấy năm vị ấy không.

Long Uyên gật đầu. Đa Khẩu càng mừng rỡ thêm bụng bảo dạ rằng:

- Phen này mình đi hỏi thăm lần nữa về chắc thế nào cũng được thêm một nén bạc chứ không sai. Ôi chà! Đại gia này có lẽ là tài thần số một sao chi rộng rãi đến thế...

Nghĩ đoạn y cười hi hi và ra gặp người chưởng quầy cáo ốm xin phép nghỉ một ngày rồi y đi ra ngoài thành ngay.

Long Uyên chờ Đa Khẩu đi rồi liền ngồi ở trên ghế suy nghĩ, thì bỗng thấy bên trong có một thiếu phụ tuổi trạc trung niên rất xinh đẹp bước ra, chàng nhìn kỹ thì ra người đó chính là Vân Tuệ.

Vân Tuệ ở bên trong hóa trang đã nghe thấy Đa Khẩu nói những gì rồi, bây giờ nàng thấy Long Uyên đang nghĩ liền bước ra khẽ hỏi:

- Uyên đệ nghĩ gì thế? Có phải vì việc Kinh Thập các người không?

Long Uyên giơ tay ra nắm lấy tay nàng, rồi ngừng đầu ngắm bộ mặt xinh đẹp của nàng rồi nghĩ thầm: "Chị Tuệ là người trời, dù hóa trang thế nào trông vẫn đẹp tuyệt".

Vân Tuệ trông thấy chàng cứ nhìn hoài và vẻ mặt ngây thơ thực không giống một người văn sĩ trung niên nào hết, nàng không sao nhịn được cười trong lòng vẫn khoan khoái rồi hai người ôm chặt lấy nhau âu yếm một hồi lâu.

Bỗng Phả Cái tấp ta tấp tễnh đi vào, thấy hai người đang đứng sát nhau liền cười nhạt một tiếng và hỏi:

- Hai vị dậy sớm thế? Đã có tin tức gì chưa?

Vân Tuệ giật mình quay người trở lại trông thấy Phả Cái, hổ thẹn mặt đỏ bừng rồi ngồi xuống, Long Uyên cũng đứng dậy mời ngồi và đem chuyện Đa Khẩu đi dò xét như thế nào cho Phả Cái nghe.

Phả Cái nghe xong ngẫm nghĩ giây lát nói tiếp:

- Theo sự xét đoán của lão già què này thì có lẽ Vu Tam Phi cố ý làm ra như vậy.

Vân Tuệ không hiểu vội hỏi:

- Tại sao thế?

Phả Cái nói tiếp:

- Người trong võ lâm chúng ta trọng nhất lời hứa hẹn. Nếu Tam Phi là chính nhân quân tử đã nhận lời bảo đảm việc này rồi quyết không khi nào hối hận hay phản đối gì mà buông tay không lý vào nữa. Nói ngay Vương Kinh Thập tuy không hiểu luật lệ của võ lâm, nhưng còn Uyên Nam Tú Kiểm đều là người lão luyện giang hồ, họ đã tự biết không đủ bảo vệ cho Kinh Thập mà đã phải nhờ đến người khác. Tất nhiên trước khi đi nhờ vả Tam Phi họ phải được sự thỏa thuận của Kinh Thập rồi mới dám đến nhờ Tam Giang tiêu cục như vậy. Hiền điệt đi với họ Vương cùng tới đây họ có người khác giúp sức hay không, tất nhiên hiền điệt phải biết rõ. Nhưng tại sao hôm họ đến nhờ vả Tam Phi rồi có khi nào họ lại bỏ đi trong đêm khuya như vậy?

Vân Tuệ cũng nghĩ như vậy vội đỡ lời nói:

- Phải! Còn việc Tam Phi sắp sang canh ba thân chinh tiễn năm người ra ngoài cửa, lời nói của y cũng đặc biệt lắm. Chúng ta cứ thử nghĩ xem. Kính Thật là người cẩn thận như thế nào, nếu quả thật y có việc cần phải đi đâu trong lúc đêm khuya như vậy, thế nào mớ châu báu cũng phải gửi lại ở nhà Tam Phi để nhờ y bán hộ. Mớ châu báu quý giá như thế, thế nào Tam Phi chả giữ bí mật chứ khi nào y lại công khai đứng ở ngoài cửa nói lớn tiếng như thế? Và lại còn xưng danh họ nữa? Như vậy có khác gì y bảo cho người ta biết là mớ châu báu có ở đây không?

- Nếu Kính Thật thay đổi ý không bảo tiêu nữa thì Tam Phi là người có địa vị ở trong với tiêu cục như thế nào mà chẳng thấy mất sỉ diện.

Như vậy dù y là người khoáng đạt tới đâu cũng không thể nào còn tâm trí mà hớn hờ tiễn năm người ra ngoài một cách vui vẻ như thế được.

Long Uyên là người thực thà trung hậu, chàng có ngờ đâu lòng người nham hiểm đến như thế, chàng nghe nói vậy hoảng sợ vô cùng vội xen lời:

- Nếu vậy người mà Tam Phi tiễn ra cửa đó không phải là Kính Thật với Tứ Kiếm sao?

Phả Cái vỗ tay vào mặt bàn kêu đánh "bộp" một tiếng và nói tiếp:

- Phải đấy! Già què này cũng nghĩ như vậy, có lẽ Tam Phi đã giết chết năm người ở trong tiêu cục rồi. Còn năm người mà y tiễn ra cửa tối hôm qua thế nào cũng do tâm phúc của y giả dạng để che mắt người ngoài. Lúc ra đến cửa y còn nói lớn như vậy để cho các tửu bảo nằm gần cửa nghe rõ và biết bọn Kính Thật đã rời khỏi tiêu cục y thực sự.

Long Uyên càng sợ thêm, nhưng chàng vẫn còn nuôi hy vọng chuyện hai người vừa nói không đúng sự thật.

Ý kiến của Vân Tuệ với ý kiến của Phả Cái giống hệt nhau nên Vân Tuệ nghe Phả Cái nói xong liền cau mày lại mặt lộ sát khí nói tiếp:

- Thúc thúc nói rất có lý, chúng ta còn đợi chờ gì nữa, mau mau đi kiểm tên giặc ấy để chất vấn.

Long Uyên thấy chị Tuệ nổi giận trong lòng cả kính vội khuyên nàng rằng:

- Chị Tuệ, xin chị nên bình tĩnh một chút, tuy lời nói của chị với thúc thúc đúng sự thực đi chẳng nữa, nhưng bằng có đâu mà mình vu tội cho người ta được...

Vân Tuệ nhận thấy lời nói của Long Uyên rất phải nên nàng lẳng lặng không nói năng gì hết.

Phả Cái liền cười ha hả xen lời nói tiếp:

- Muốn tìm chúng có không khó khăn gì hết quý hồ bắt được Tam Phi là hỏi ra được liền.

Vân Tuệ nghĩ ra một kế vội đề nghị:

- Phải đấy, tối hôm chúng ta cứ vào nhà riêng của Tam Phi khám xét nếu y đã giết người cướp của...

Long Uyên không đợi chờ nàng nói dứt đã vội ngắt lời nói tiếp:

- Chúng ta là chính nhân quân tử không nên làm những trò lén lút như thế.

Vân Tuệ thấy chàng bướng bỉnh như vậy, nói thế nào cũng không nghe liền sầm nét mặt lại hỏi:

- Vậy theo ý Uyên đề thì nên làm thế nào?

Long Uyên thấy Vân Tuệ có vẻ giận vội đáp:

- Chị Tuệ đừng giận như thế, tiểu đệ có một kế rồi nhưng không biết có nên làm không?

Vân Tuệ vui vẻ hỏi chàng rằng:

- Kế của hiền đệ như thế nào, nói đi!

Long Uyên liền rí tai nàng khẽ nói vài lời, nàng nhận thấy kế đó rất hay, cả mừng gật đầu lia lịa. Phả Cái không biết hai người đang nói chuyện gì cứ trở mắt lên nhìn và định lên tiếng hỏi thì Vân Tuệ đã cười khi chạy tới cạnh khẽ nói cho ông ta hay liền.

Phả Cái nghe xong cũng mừng rỡ. Một lát sau ông ta lên tiếng:

- Tiểu tử giỏi thực, ý kiến rất hay. Nếu Tam Phi đã giết người cướp của thực thì thế nào y cũng hoảng sợ đến mất cả hồn vía.

Ông ta nói tới đó bỗng cúi đầu suy nghĩ giây lát rồi lại cười ha hả.

Long Uyên với Vân Tuệ biết tính của Phả Cái, ông ta cười như vậy chắc phải tức giận cái gì.

Tiếng cười của Phả Cái càng lúc càng khó nghe không khác gì tiếng khóc vậy. Sau cùng ông ta gật đầu gọi Vân Tuệ đến gần khẽ dặn nàng mấy câu.

Vân Tuệ đang tươi cười nghe thấy ông ta rí tai nói vài lời rồi cũng biến thành phần uất khôn tả, ngẩn rặng mím môi nói:

- Vâng, thúc thúc cứ việc làm như thế đi, thúc thúc cứ yên tâm mà làm.

Long Uyên thấy sắc mặt của hai người đoán biết là gì rồi nhưng chàng không hỏi vội để chờ tới lúc đó sẽ nói sau. Chiều hôm đó Đa Khẩu lại rầu rĩ trở về, vừa bước chân vào tới cửa phòng đã nói:

- Lạ thực! Lạ thực! Thưa đại gia, tiểu nhân đã dò hỏi khắp mọi nơi rồi, cả ngoài lẫn nội thành ai ai cũng bảo không trông thấy năm vị ấy. Đại gia bảo như thế có lạ lùng không?

Long Uyên đã quyết định phương pháp rồi, vừa nghe y nói xong lại thưởng cho y một nén bạc và an ủi y rằng:

- Thôi được, tìm không thấy thì thôi, chú cũng mệt lắm rồi, cầm số tiền này đi nhậu nhẹt rồi về nhà nghỉ ngơi đi.

Đa Khẩu đang uể oải, trông thấy nén bạc của Long Uyên một cái đã tỉnh táo ngay, liền giơ tay ra đỡ nén bạc cười hi đáp:

- Không phải tiểu nhân nói dóc, bất cứ việc gì xảy ra ở trong thành Kim Lăng này Đa Khẩu tôi cũng hỏi ra được hết. Nhưng lần này thực ra ngộ gặp gái...

Y vừa nói tới đó, thấy Long Uyên có vẻ không vui nên không dám nói nữa.

Đồng thời Phả Cái đã nhìn không được cười ha hả mấy tiếng rồi quát bảo:

- Mi ra ngoài kia đi đừng có nói lời thôi như thế mãi nữa.

Đa Khẩu giật mình đánh thót một cái quay đầu lại nhìn, trông thấy Phả Cái đang tròn xoe đôi mắt, vẻ mặt rất là kinh khủng, y vội quay người đi luôn. Vừa đi vừa lẩm bẩm chửi thảm:

- Lão ăn mày này làm bộ làm tịch cái gì? Nếu không nể mặt đại gia kia thì lão tử đã đui người ra khỏi khách điểm này...

Trời mới chạng vạng tối Long Uyên và Vân Tuệ đã đóng cửa phòng đi ngủ rồi, Phả Cái thì tấp tễnh đi ra ngoài đường.

Lúc ấy ngoài cửa Tam Giang tiều cụ vẫn như thường lệ, bốn ngọn đèn vẫn treo ở trên cao bay phất phới trước gió. Hai cánh cửa lớn mở rộng trên cột cờ ở trong vườn lá cờ bay phất phới. Dưới lá cờ có treo bốn ngọn đèn rất sáng, nhờ có mấy ngọn đèn đó dù trời tối tới đâu Tam Giang tiều cụ vẫn sáng tỏ hơn các nhà khác, năm sáu tên tiểu nhị đang ngồi ở trong cửa nói chuyện phiếm, chúng bỗng cảm thấy có một luồng gió lạnh ở ngoài thổi vào, khiến bốn ngọn đèn treo ở cửa khi lu khi tỏ. Tiếp theo đó hình như có hai bóng người đen lướt vào rồi biến mất ngay.

Hai người ngồi ở phía trong trông thấy rõ, thấy hai người kia tuy gầy béo khác nhau nhưng mặt trắng nhợt trông rất đáng sợ.

Tiểu nhị ấy đang định lên tiếng hỏi thì đột nhiên một cái bóng đen há mồm thổi một cái có hai luồng hơi trắng phủ tới mặt, chúng cảm thấy lạnh buốt thấu xương và cổ họng tê tái muốn lên tiếng cũng không sao nói được, rồi cứ trông thấy hai cái bóng người kia như đi lơ lửng trên không mà lướt vào trong nội trạch và biến mất.

Hai người phở cây đó liền nằm phục xuống cửa sổ mê man bất tỉnh. Mấy người kia lại tưởng hai người ấy buồn ngủ, nhưng một người trong bọn tính nóng nảy hơn vội đứng dậy đi tới phía sau võ vai hai người nọ và hỏi:

- Hai anh gặp ma hay sao? Đang ngồi gác cổng sao lại ngủ ngay được.

Hai người rùng mình thức tỉnh và mồm bồng la lớn:

- Có ma... có ma...

Người đứng phía sau vừa đánh chúng thức lại tưởng là chúng nói mơ đang định quát mắng. Thì thấy mặt của hai người kia tái mét, đầu toát mồ hôi lạnh hình như hoảng sợ hết sức thực. Y giật mình cả kinh và thắc mắc vô cùng.

Năm sáu tên phở cây khác vội chạy lại hỏi thăm. Hai tên nọ liền kể chuyện hồi nãy cho chúng nghe.

Những tên nhút nhát đã sợ đến run lấy bẫy.

Hãy nói phía hậu trạch của tiểu cục là nhà riêng của Tam Phi nhưng các phòng đều lớn rộng kiến trúc rất tráng lệ, dưới chân tường và trước cửa sổ đều có trồng hoa trông không khác gì phủ đệ của một quan lớn.

Lúc ấy trống mới điểm canh hai, Tam Phi đang cùng hai con là Vu Khuyết và Vu Hoàn nói chuyện phiếm ở trong thư phòng. Đột nhiên thấy màn cửa không có gió mà bay tung lên rồi một luồng gió lạnh thổi vào khiến ngọn nến ở trong phòng cũng bị lu mờ hẳn.

Tam Phi lăn lộn giang hồ mấy chục năm đã trải qua rất nhiều phong hiểm rồi, nhưng lúc này y thấy vậy cũng biến sắc mặt và y đoán chắc thế nào cũng có kẻ thù có võ công rất cao siêu đến chứ không sai. Nên y vội đưa mắt ra hiệu cho hai đứa con, rồi cùng đứng dậy ngấm ngấm phòng bị, nhưng bề mặt hình như không hay biết gì hết, rồi y lớn tiếng quát hỏi:

- Bên ngoài là bạn của đường lối nào mà nể mặt Vu Tam ta...

Y vừa mới nói tới đó ngọn nến lại sáng tỏ, Vu Khuyết và Vu Hoàn đã nhảy tới cạnh tủ sách lấy ra hai thanh kiếm xuống. Ba người sáu con mắt đều nhìn cả ra ngoài không chớp,

nhưng tấm màn chưa rơi xuống thì trong phòng đã xuất hiện một người, thân pháp của người đó nhanh không thể tưởng tượng được và cũng không có một tiếng động nào hết, lạ lùng như một bóng ma vậy.

Ba cha con Tam Phi không thấy rõ người ấy ở đâu vào cả mà cứ tưởng tượng như ở dưới đất hiện lên vậy.

Tam Phi đã gặp nhiều người có khinh công rất cao siêu, nhưng chưa thấy một người nào xuất thần nhập hóa như người này, y liền biến sắc mặt hoảng sợ vô cùng. Nhưng khi ba cha con y trông thấy rõ mặt người kia lại càng sợ hãi thêm.

Nhất là Vu Hoàn tuổi mới trạc hai mươi lăm nên định lực và công lực kém cha và anh nhiều. Nên y vừa trông thấy người nọ đã cả kinh la lớn:

- Vương... Kính... Thật... có ma... có ma.

Người nọ thấy y kêu lên như vậy cười nhạt một tiếng và hỏi:

- Vu tiêu đầu vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Tiếng nói của người ấy rất nhỏ nhưng tựa như ở bốn mặt tám phương nói tới vậy. Nói xong người ấy bay lơ lửng tới chỗ cách Vu Phi hơn trượng. Điều ấy cha con Tam Phi vẫn chưa đáng sợ, nhưng chúng sợ nhất là mặt và tiếng nói của người nọ giống hệt Kính Thật mà Kính Thật là một nhà buôn không hề biết rõ một tí võ nào hết. Như vậy người này là...

Tam Phi nghe thấy con mình là Vu Hoàn kêu có ma lại thấy thân hình của người nọ bay lơ lửng như vậy, y hoảng sợ đến sồn lòng rợn tóc gáy, nhưng dù sao y vẫn là một tay lão luyện giang hồ, nên đã vương thành một đức tính trầm tĩnh và ứng đối mọi việc rất nhanh chóng. Y nghe thấy đứa con nói là có ma vội tiến lên chấp tay vái chào và hỏi:

- Các hạ là ai?...

Y vừa nói, vừa giơ chưởng lên tấn công một cái, chưởng lực của y mạnh khôn tả.

Vu Hoàn và Vu Khuyết thấy cha mình đã ra tay tấn công cũng rút thanh trường kiếm ra đang định tấn công thì người nọ hình như đã bị giật mình bởi tiếng khí giới của Vu Hoàn và Vu Khuyết.

Nhưng y cũng không biết giơ tay lên hóa giải chưởng phong của Vu Tam Phi mà vẫn cứ đứng yên ở đó mà nhìn thẳng vào mặt chủ nhân của nhà ấy thôi.

Tam Phi thấy mặt của đối phương sắc bén như lưỡi dao đâm thẳng vào trong tim phế của mình, nên y không dám ngừng đầu nhìn thẳng vào mặt người đó nữa, nhưng trong lòng

mừng thầm và bụng bảo dạ rằng: “Tên này giỏi thực, nhưng bị quyền này của ta đánh trúng thì dù người là người hay là ma cũng chịu đựng không nổi...”

Y vừa nghĩ vừa dồn hết kinh lực vào cánh tay, quyền phong của y vừa va trúng vào ngực người nọ. Lạ thực không hiểu tại sao không có một tiếng động nào hết, người nọ hình như không phải là người thực và lệ làng như một tàu lá khô theo kinh phong của mình bay ra ngoài cửa sổ biến mất dạng.

Cả ba cha con đều kinh ngạc vô cùng, ngơ ngác nhìn nhau hồi lâu. Tam Phi mới gắng can đảm nháy qua cửa sổ ra bên ngoài đứng nhưng y chỉ thấy những lá rụng thôi, chứ không thấy hình bóng của người vừa rồi đâu hết.

Tam Phi thở dài một tiếng từ từ quay người lại, trông thấy hai con mặt tái mét động lòng thương xót, định an ủi vài câu, nhưng y cảm thấy trong người vẫn còn rờn rợn, vì vậy không sao thốt ra được nửa lời.

Vu Khuyết và Vu Hoàn tay cầm kiếm cứ ngơ ngác nhìn cha và thấy mặt người cha có vẻ buồn rầu, chỉ trong nháy mắt trông người cha ẻo oải như già hơn mười năm vậy. Chúng cũng muốn lên tiếng hỏi nhưng cũng như Tam Phi vậy, không sao nói lên lời được.

Ba cha con đứng nhìn nhau không biết bao lâu bỗng nghe thấy tiếng chạy nhộn nhịp cả ba mới giật mình chẳng khác chi người nằm mê vừa thức tỉnh. Ba cha con cùng quay lại đã thấy một người chạy tới. Vu Hoàn chưa kịp trông thấy rõ đã quát lớn một tiếng xô lại định giơ kiếm lên chém thì đã nghe thấy tiếng con sen A Cúc. Y giật mình kinh hãi và đồng thời còn nghe thấy Tam Phi quát bảo:

- Hoàng nhi chớ nên...

Vu Hoàn vội thu kiếm lại rồi hạ thân xuống mặt đất và đặt kiếm xuống vỗ vào lưng con A Cúc một cái.

Thị nữ A Cúc từ từ thức tỉnh, nó bò dậy, nó vẫn còn hoảng sợ vừa dụi mắt vừa hỏi:

- Nhị thiếu gia cháu làm sao thế? Sao cháu lại nằm dưới đất như vậy?

Tam Phi cố trấn tĩnh không muốn để cho người nhà biết câu chuyện vừa rồi y liền hỏi lại:

- Không có việc gì hết. Mi đi ngủ đi và dặn bảo các người ở bên ngoài bất cứ trong này có động tĩnh gì khỏi cần họ phải vào đây biết không?

A Cúc vâng lời nói tiếp:

- Vừa rồi nhị thiếu gia nghe thấy lão gia quát tháo cho nên mới sai cháu vào đây xem...

Tam Phi đang bực mình không muốn nghe con sen nói lời thôi, liền phẩy tay bảo thị nữ:

- Người đừng có lời thôi nữa, mau đi báo cho các người hay và tối hôm nay người nào người nấy cứ ở yên trong phòng nếu không thấy ta gọi thì không được ra đây, nghe chưa?

A Cúc vừa kinh hoảng vừa thốc mắt vội đi ngay. Tam Phi cởi áo dài ra, bên trong đã mặc sẵn bộ võ trang, nai nịt xong y liền rút cây võ khí độc đáo là Ngân Liên Hoàn cột ở ngang lưng ra.

Vu Hoành, Vu Khuyết thấy vậy cũng sửa soạn sẵn sàng, cả ba cha con chuẩn bị xong liền vặn ngọn đèn thật nhỏ để ngồi đó chờ. Vu Phi khẽ dặn hai con rằng:

- Việc tối hôm nay lạ lùng lắm, người vừa tới hồi nãy nhất định không phải hồn ma gì theo cha đoán y là người có khinh công rất cao, cố ý giả dạng như vậy để dọa nạt cha con chúng ta. Cho nên...

Vu Hoành hãy còn hồi hộp gan bàn tay y vẫn toát mồ hôi lạnh ra như thường, nghe Vu Tam Phi nói xong run run đỡ lời:

- Thưa cha vừa rồi rõ là oan hồn tên họ Vương mà tối hôm trước đã bị con giết oan, con cứ thấy nó trợn trừng mắt lên nhìn thẳng vào mặt con.

Vu Khuyết nghe thấy Vu Hoành nói vậy rung mình một cái, toát mồ hôi lạnh ra, sồn lòng rợn tóc gáy. Tam Phi cũng hoảng sợ thêm, nhưng không tiện tỏ vẻ nhút nhát ở trước mặt hai con, cho nên y bồng ho một tiếng rồi cả giận nói tiếp:

- Hoành nhi đừng có nói bậy như thế, cha không tin trên đời này lại có ma...

Ngờ đâu y nói chưa dứt ngọn đèn trên bàn bồng lu mờ dần tấm màn cũng lộn ngược lên như trước, một cái bóng người lơ lửng lướt tới trước mặt ba cha con Tam Phi, chung quanh người ấy có một luồng khói nhạt bao phủ trông như ẩn như hiện và thốt tiếng ra như tiếng ma hú và bảo ba cha con Tam Phi rằng:

- Vu Tam Phi... thường mạng cho ta đi.

Cha con Vu Tam thấy vậy cả kinh thất sắc. Vu Hoành bồng kêu "ôi chà" một tiếng ngã ngửa người về sau chết giắc luôn.

- o O o -